

WEERZIEN,

DRIE SCHETSEN

DOOR

A. H. VAN DER FEEN.

I.

Gott sei gelobet, dass sie nicht sah
so weit in die Zukunft hinein....

AUSFAHRT.

De laatste boot naar Interlaken had niet veel passagiers.

In donker opalen gloed lag het meer gezonken tusschen de bergen; achter de Niesen stond de maan; ze omgaf de contoer van dit zwarte gevaarte met een violetten stralenkrans en legde op het water een trillende zilveren streep.

De boot gleed voort met bruisende rader-slag, doch ondanks dit bruisen was alom de weldoende vrede van avondlijke stilte.

Tegen de donkere, hooge bergwanden pinkelden de lichten der dorpjes en hôtels; er vibreerde wat mandolinegeluid uit een bootje, dat langzaam vergleed in de donkerblauwe schaduwen van den maanblanken oever; ver weg reed een trein; zijn goudverlichte raampjes reiden zich, smolten ineen als een glinsterend slangenlijf, dat kronkelde en verdween in de krochten der tunnels, weer te voorschijn kwam, opnieuw zich kromde en boog en wegschool in den zwarten bergwand.

Ik keek er naar met half gesloten oogen, verdroomde de werkelijkheid, en met mij aanschouwden dit alles twee jonge menschen, een man en een vrouw.

Ze fluisterden, nu en dan, enkele losse woorden; ik had niet de geneigdheid te trachten die fluistering te verstaan, maar ik voelde en zag de beteekenis dier stil gesproken, schier uitgehuiverde woorden.

Ze waren jong, ze hadden elkaar lief, hun gansche denken en al hun waarnemen was doordrenkt van die liefde, en wat ze zagen en gevoelden bij die aanschouwing, dat droomden ze elkaar toe in teere vage vizioenen van zoete bekoring.

Ze wisten dit niet alzo.

Ze geloofden, dat het spel van de glinsterende slang en de pinkelende lichtjes aan den oever hen zoo vreugdig deed glimlachen, maar het was de blijheid in hun jonge harten, die een uiting zocht; ze geloofden, dat het bruisen van het water en de vibreerende mandolineklanken hen zoo sprookjesachtig betooverden, maar het was het ruischen van hun eigen hartebloed en de harmonische trilling hunner zielen, die hun geest in die klanken zoo zoet gevangen hield.

Een ster, die viel, langzaam, met streepende vonken, die nagloeiden, deed ons alle drie opzien en toen, voor 't eerst, verstond ik woorden.

De zeer jonge vrouw zei ze met een stem, die hoog en rein aansloeg als een klokje van zilver.

„O Tom!... zag je dat?”

Toen ineens, zag ik ook, dat het landgenooten waren, dat het landgenooten moesten zijn; ik had tevoren niet bepaald over hun waarschijnlijk nationaliteit nagedacht, maar toch vaag bij mezelf vastgesteld, dat het Duitschers of Engelschen, althans vreemdelingen waren.

Doch de klank van die paar Hollandsche woorden, deed hun gansche wezen toch wel voor mij veranderen; ik voelde mijn geest eensklaps vertrouwelijker tot de hunne genaderd; ze behoorden niet langer tot die duizende vluchtig opgemerkte medepassagiers mijner reizen; er bestond een verwantschap tusschen ons, we hadden iets gemeen, het vermogen elkaar woorden te zeggen, die we voelden en begrepen, als bekende dingen uit ons alledagleven daarginder, thuis!

Nochtans begreep ik, dat hun geest onder deze omstandigheden allerminst ontvankelijk was om de kennismaking met een landgenoot te waardeeren, alleen terwille van zijn stamverwantschap.

Toch geviel het dat we eenige woorden wisselden, van wederzijds vriendelijk bedoelen.

De conducteur liet een geldstuk vallen dat de jonge man hem in betaling gaf.